

Uppdaterad 2006-05-23 13:42

Pinocchio spelad av Filip Alexandersson och pappan Gepetto spelad av Göran Swartz.
Foto: JOHAN JEPPSSON

Helgjuten Pinocchio

RECENSION TEATER. Tågrälsen löper genom hela cirkustältet – den öppnar upp för oväntade scenlösningar och ger en bild av människoblivandets mödosamma väg för Pinocchio. I Enskedespelets uppsättning är denna räls bara en av alla snillrika idéer, som går hand i hand med Carlo Collodis berättelse.

Läs också:

Filip Alexandersson är Pinocchio.

Den egoistiska trädockan Pinocchio får genom halsbrytande äventyr – och sina egna misstag – lära sig vad som krävs för att bli människa.

Han växer upp i en värld full av lögnare och banditer. Gång på gång låter han sig förledas av frestelser och sviker sin varmhjärtade pappa (Göran Swartz).

Filip Alexandersson är som gjuten i sin roll till en början falsettskrattande och knyckigt mekanisk i rörelserna, innan han sakta blir alltmer förmänskligad.

Enskedespelet blandar professionella skådespelare med amatörer. Givetvis blir gestaltningen ojämn, men ensemblens stora spelglädje och entusiasm smittar verkligen av sig.

Regissören Johanna Huss har plockat fram mörkret i historien och visar på barns utsatthet i en grym vuxenvärld. Hennes färgstarka, salta iscensättning lockar med enkla medel fram fantasin och leken.

Moralkakorna har hon rensat ut, liksom mycket av det sedelärande draget i historien. Först på slutet tippas det över och blir pekpinigt när föreställningen verbaliserar det den så fint har gestaltat – att vi själva ska fundera på vad det krävs för att bli människa.

BIRGITTA HAGLUND

Pinocchio

Var: Margaretaparken i Gamla Enskede.

Av: Carlo Collodi i dramatisering av Johnny Lindqvist.

Med: Filip Alexandersson, Göran Swartz, Jonas Åhnberg, Anna-Maria Dahl, Py Huss-Wallin och Johan Egerkrans med flera.

Regi: Johanna Huss.

Scenbild: Johanna Mårtensson.

